

Amióta tudok írni, azóta az írás a mindenem. Rendben, lehet, hogy ez így egy kicsit túlzásnak hangzik, és talán az is, de ahogy a költészet, úgy a költői túlzás se áll távol tőlem. A viccet félretéve, az első versem, amit nemrégiben megtaláltam, 2018ban írtam. Így szól a rövid, két versszakos alkotásom:

„Drága anya idehallgass!

Te vagy az ég kincse!

Téged nyuvaszt sok-sok gyerek:

Most már én rám figyelj!

Anyáknapján köszöntelek Téged, Drága anya.

Anyáknapja nem lehet szebb,

Mint bármelyik csoda!” Ez a vers sose jelent meg nyilvánosan, mégis rengeteget jelent nekem, és édesanyámnak is, akihez a vers szól. Piciként nemcsak írni, de olvasni is szerettem, sőt, ez utóbbi már óvodás koromban is ment. Amikor kis ovis voltam, nagyon tele voltam energiával, mint a legtöbb kisgyerek, de emellett volt bennem néhány olyan tulajdonság, ami a jelenlegi énemet biztosan halálra idegesítette volna. Például sose akartam ebéd után aludni, és amikor megengedték az óvónénik, akkor játszhattam a sötétben, úgy, hogy nem zavarom a többieket. Nemcsak az alvással, de az odafigyeléssel is voltak problémáim, mert, bár én magam csak halványan emlékszem ezekre az évekre, a szüleim elmondása alapján nagyon könnyen elbambultam, és sokat álmodoztam. Nagyon szerettem az állatokat, főként a csigákat és a békákat, ezért mindig hátramentem a kertünkben lévő kicsi tóhoz, és képes voltam percekig várni, hogy jöjjön egy béka, és elfoghassam. Ami azért kicsiként nagy szó, valljuk be! Általában miután megfogtam őket, beletettem mindet egy mély hordóba, ahonnan nem tudtak kiugrani, és teljes izgalomban vártam, hogy megjelenjenek a kisbékák. Amiket ugye majd csinálni fognak a nagyok. Akkoriban ez annyira egyértelműnek tűnt számomra, hogy általában a fél nyaramat a tónál töltöttem, amikor alsós voltam. Utólag mindig megmosolyogtat, ha erre gondolok. Ami szerencsés, hogy még mindig szeretem a békákat, tehát ha esetleg megjönne a kedvem egy kis nosztalgiához, akkor egyszerűen útnak indulok, és elkapok néhányat. Nemcsak az állatok kötöttek le engem kicsiként, hanem a barátaim is. Volt egy fiú ovisársam, akit akkoriban nagyon szerettem, és mindenkinek elmondtam, hogy ő bizony az én szerelmem. Erre azért emlékszem tisztán, mert még mindig megvan egy kép, amin vele vagyok, és éppen ölelgetem. Ez a „szerelem” az iskolában is kitartott, legalábbis olyan harmadikas korunkig. Emlékszem, mindig ki akartunk szökni közösen az óvodából. Volt olyan opció, hogy megpróbálunk kimászni a kerítésen, ami egy helyen alacsonyabb volt, de az is lehetőség volt, hogy a homokozóból elásunk haza. Ezeket mind kipróbáltuk, és sajnos egyik se jött be. Nem tudom, miért, de nagyon utáltam az ovit.

Amikor elballagtam óvodából, azt gondoltam, hogy az iskola valóságos megváltás lesz számomra. Nem kell aludni, nincsen velem a bosszantó óvónéni, tehát szuper lesz. Egyszerre

tévedtem és lett igazam. Fájdalmas volt nyugodtan ülni az órákon, viszont annyi új dolgot tanulhattam, hogy ez kompenzálta ezt a kellemetlenséget, ugyanis már ekkor is igencsak érdeklődő voltam. Viszonylag könnyen ment a barátkozás, de ez ötödiktől lassan elkezdett megváltozni.

Akkor történt meg velem először, de egyáltalán nem utoljára, hogy az iskolában egyedül maradtam. Szerencsémre ekkorra már mániákus könyvmoly voltam, ráadásul az élénk képzeletem is segített rajtam. Gyakran képzeltem el, hogy a könyveim szereplői ott vannak velem, és ez engem képes volt megnyugtatni. Nem ez volt az egyetlen olyan dolog a fejemben, amiről nem beszéltem senkinek. Leírva nagyon furcsának tűnik, de úgy aludtam el esténként, hogy kitaláltam és lejátszottam a fejemben jeleneteket, ahol megvigasztaltam valakit. Ez a személy lehetett az egyik tanárom, egy meseszereplő vagy egy barátom, és a végén mindig elsírták magukat, én pedig jól megölelgettem őket. Rendes gyerek lehettem, de ettől függetlenül az iskolában való egyedüllétet is orvosolnom kellett valahogy, így találtam magamnak egy legjobb barátot, egy Csillag nevű fa személyében. Aztán történt valami, amire egyáltalán nem számítottam: kitört a Covid járvány, és mindenki karanténba került. Ez nem tett jót a lelkemnek, és ekkor kezdtem bele a szorongással és a pánikrohamokkal vívott küzdelmembe. Maga a szorongás nem volt idegen számomra, ugyanis az még alsós koromban talált rám, hasfájások által. De ami a hosszas elzárkózás után történt... Nos, az valójában még máig is tart, de csak haladjunk időrendben. Tehát kialakult egy olyan... nevezzük tevékenységnek, amikor én hányingerrel küszködve remegek, és közben olvasok, hátha jobb lesz. Akárhol voltam, otthon, városban vagy iskolában, ilyenkor egyszerűen nem hagytam abba az olvasást. Utólag belegondolva ez annyira furcsa, és néha elmélázok, vajon a környezetem mit gondolhatott ekkor. Ahogy nőttem, ez kiegészült azzal, hogy mindeközben vizet kortyolgattam. Tehát kialakult az a szokásom, hogy bárhova mentem, vittem magammal vizet és könyvet, mert úgy éreztem, hogy ha, az apám szavaival élve, „befeszülök”, és nem olvashatok és ihatok, akkor vége a világnak. Érdekes, hogy soha nem próbáltam ki, mi lett volna velem, ha nem teljesülnek ezek a feltételek. Felesleges is lett volna kitapasztalni, ugyanis hetedikos koromban ez a dolog lassan eltűnt, helyette pedig megjelentek az új és hű barátaim, a pánikrohamok. Azért vannak többes számban, mert az idő folyamán többfélét is volt alkalmam átélni, igazán jókat mulattunk együtt. Nagyon nagy változásokon mentem át ebben az időben, és egészen jól összejöttünk a pánikrohamokkal, a legjobban azt szerettem, hogy volt, amikor egy órán át tartott a remegés, a hányinger és a szédülés. Ezzel kapcsolatban van egy maradandó emlékem, egy koncert, amit elmosott az eső, és elrontott a pánikrohamom. Mit ne mondjak, boldog voltam, hogy életemben először láttam a Pokolgépet színpadon, úgy negyedóráig, aztán az eső ellen egy sátorba menekülve, a hányingerrel karöltve hallgatom őket. Ezen koncertes eset ellenére azonban jól látható volt, hogy az iskolában sokkal gyakoribbak voltak az efféle problémák. Sokat hozzátett a katasztrofális állapotomhoz, hogy az osztálytársaim többsége kifejezetten utált, és ez akkor még nagyon megérintett. De mondtam magamnak, hogy nem baj, úgyis elmegyek hamarosan. Utólag is bocsánatot kérnék a szüleimtől, akik az évek során legalább 3 pszichológushoz elcipeltek abban reménykedve, hogy majd jobb lesz a helyzet.

Olyan reményekkel indultam gimnáziumba, hogy ott majd befogadnak, kulturáltak lesznek, és nem hangoskodnak az osztálytársaim. Volt olyan gondolatom is, hogy a régi sulis okozta a sok

szorongást és pánikrohamot, tehát ha elballagok onnan, ezek a problémáim is megszűnnek. A kis naiv én!

Találtam néhány jó, sőt szuper barátot, és bár a legjobbnak az unokatesóim bizonyultak, az újaknak is örültem. De ha már az új dolgoknál tartunk, jó nélkül nincsen rossz, és rossz nélkül sincsen jó, szóval a gimis évek elején megismerkedtem az önbántalmazással is, vele is nagyon jóban lettem. Ez is egy kifejezetten komplex dolog, csakúgy, mint a pánikrohamok, azzal a különbséggel, hogy ezt legalább meg tudtam magyarázni, miért tettem. Az anyumnak el is mondtam; minden karcolás egy-egy hibámat reprezentálja, egyfajta emlékeztető, hogy mit is rontottam el. Volt, hogy azért csináltam, hogy kivetítsem a belső szenvedésemet, és legyen valami látható jele annak, hogy éppen kínlódom. Gyakran vágtam fel magam, de meghalni sose akartam. Ezeket sose mondtam el az apámnak, ő igazából máig se tudja, hogy ezt csináltam magammal, az anyum viszont a hiper-szuper anyai érzékeivel megtudta, és nagyon kiborult. Megértem, én is elkeserednék, ha megtudnám, hogy a gyermekem bántja magát. Azt viszont csak én tudom ezzel kapcsolatban, hogy nagyjából egy hónapja vettem véget az egésznek. Mivel függőjévé nem váltam a tevékenységnek, úgy döntöttem, hogy többet nem bántom magam. Ahogy az is egy döntés volt, hogy metélem a karom, ezt is egyszerűen leszögeztem magamnak. Bár soha nem tekintettem problémaként erre a tevékenységre, sőt, egészen normálisnak vallottam, egy részem igenis egy betegség tüneteként gondolt a vagdosásra, és megkönnyebbült, amikor abbahagytam.

Adódtak ugyan problémák, de a gimnázium sok szempontból segítette a fejlődésemet. Sokkal több dolgot kellett magamnak intéznie, ezáltal fejlődtek a szociális képességeim, amik valahol az utolsó általános iskolás éveimben visszafejlődtek. Ez a szociális szorongás csak azért volt problémás, mert valahányszor meg kellett szólítanom valakit, levert a víz, a torkomban dobogott a szívem és rettentő hányingerem lett. Ez egyébként még mindig így van, de nem baj, remélhetőleg még nincs vége az életemnek, tehát van időm változni. Így is sokat fejlődtem az elmúlt másfél évben, ráadásul az erkölcsi felfogásom is olyanná vált, amire szerintem okkal vagyok büszke. Talán a neveltetésem által mindig is ilyen voltam, de a fejemben egyértelműen csak kilencedikben fogalmazódott meg, hogy mennyire becsülöm az őszinteséget. Miután engem is sokszor átverték, megállapítottam, hogy hazudni valakinek rosszabb, mint elvenni az életét. Az apám mondjuk nem ért egyet velem, vitatkoztunk is róla, de nem sikerült meggyőznie engem. Az, hogy hazudjak egy barátomnak vagy tanáromnak, számomra elképzelhetetlen, ezért is történt, hogy amikor az osztálytársaim azt kérték, hogy súgjak nekik a dolgozatnál, osszam meg velük az eredményemet egy-egy internetes teszt során, mindig elutasítottam. Ennek következtében pedig ők is elutasítottak engem, de már nem bánt annyira. Eddig is utáltak a régiek, talán kibírom, ha az újak folytatják. Az eddigi életemen átívelő szorongás néha megnehezíti a dolgom, de igazából már egészen hozzászoktam, akkor van csak komolyabb baj, amikor elkezdek hiperventillálni. Amikor ez először esett meg velem, nagyon kétségbeestem, azután barátnőm, aki éppen velem volt, ugyanígy tett, majd a takarító néni is csatlakozott hozzá, mivelhogy a suliban voltunk, amikor ez történt. Utólag belegondolva kicsit vicces szerintem, hogy mentőt akart hívni, de amikor benne voltam a helyzetben, borzasztó volt. A tünetek voltak csak ijesztőek, mivel remegtem az egész testemben, szédültem, aztán lezsibbadt az arcom meg a végtagjaim. Közben pedig végig bögttem, egy idő után eléggé hisztérikusan. Végül két

tanárom sietett a „megmentésemre”, akiknek a mai napig kimondhatatlanul hálás vagyok. Később elmondták, hogy mindenkit megijesztettem a viselkedésemmel, többek között az apámat is, aki eljött értem a suliba ezután az esemény után, és orvoshoz vitt. A biztonság kedvéért. Nem lepett meg, a doktornő is azt mondta, hogy mentális háttere van a dolognak, tőle tudtam meg, hogy ezt hiperventillációnak nevezik. Akkor még nem tudtam, de nem ez volt az utolsó alkalom, amikor átéltem.

A tizedik osztályba kerülve átéltem egy számomra teljesen új dolgot: lett párom. Mármint olyan, akivel szerelem kötött össze. Bár ezt az érzelmet utólag, hogy már szakítottunk, erősen megkérdőjelezem mindkét fél részéről. Na de kezdjük az elején. Nyáron lettem jóban vele, és szeptember végén, pont aznap, mikor elutazott egy cserediákprogramra, találtunk rá egymásra és jelentettük ki, hogy mi járunk. Az életem egy igazán izgalmas szakasza vette kezdetét ezzel. Nem telt el úgy nap, hogy ne küldtünk volna üzeneteket egymásnak instagramon. Rá kellett jönnöm, hogy Ő a fél életét, de inkább annak 90%-át online éli, ez pedig ütközött az én régimódi látásmódommal, miközben én az érzelemkitöréseim következtében leveleket írtam neki, ő ugyanebben az esetben csak pötyögött, ésrányomott a küldés gombra. Óriási különbségek voltak az értékrendjeink között is; én az erdőt, a falvakat szerettem, ő a nyüzsgő, számomra taszító városokért volt oda. Én a lehető leginkább elkerülném az embereket és a tömeget, míg ő ott érzi magát a legjobban. Utálom, ha az emberek élete arról szól, hogy éppen kit beszélnek ki, és az Ő élete éppen a pletykáról és az utálkozásról szólt. Annyira rossz volt, hogy a randikon általában a barátaimat szidta. Hogy lehettem ennyire bolond, hogy hagytam, hogy így beszéljen a szeretteimről? Szerintem ez a bunkóság felsőfoka, ezért sem értem, miért nem hagytam el hamarabb. De nem ezek a különbségek okozták a legnagyobb problémát, hanem egy apróság, miszerint ugyanahhoz a nemhez tartoztunk mindketten. Az anyám megtudta az akaratom ellenére, de az apám elől máig is sikeresen titkolom. Az oka egyszerű: ahogy az Ő anyja, úgy az én apám is homofób. A szakításunk oka tehát rajtunk kívülálló volt, mert az Ő anyja konkrétan eltiltotta Őt tőlem, amit, meg kell jegyezni, kissé irreálisnak tartok. De végülis örülök neki, hogy nem nekem kellett kidobnom, mert akkor valószínűleg egy életre megutált volna. Plusz több előnnyel járt a tőle való elszakadás, mint hittem volna. Ugyanis amíg mellettem volt, kiderítettem, hogy Ő rettentő sértődékeny, és ilyenkor konkrétan nem válaszol nekem, bármit is mondok. Ezt hívják angolul silent treatmentnek, és mindig rettentően kiakasztott, ha ezt csinálta, mert Ő is tudja, hogy ami a legjobban fáj nekem, az az, ha ignorálnak. Talán sokkal toxikusabb volt ez a dolog, mint hittem volna. De hála neki, megtanultam néhány dolgot. Először is, rájöttem, hogy nem akarok többé a saját nememmel randizni, ugyanis nem tetszett a helyzet, hogy eltűntek a férfi és női szerepek. Ami nekem ebben nem tetszett, azt egy egyszerű példával szemléltetem. Randira megyünk, és egyikünk se hoz virágot, mert mindketten azt hittük, hogy ez a másik dolga, vagy pedig mindketten hozunk virágot, mert mindketten azt gondoljuk, hogy ez az én dolgom. Ez olyan zavaró számomra, hogy ezzel sikeresen eldöntöttem, hogy ez ki van zárva az életemből. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy olyan homofóbbá válok, mint az apám, dehogyan jelenti azt! Ugyanúgy elfogadom azokat az embereket, akik nem heterók, vagy éppen transzneműek. De ezt a témát nem taglalnám tovább, ugyanis ezen a téren kicsit szűkösek az ismereteim, és amíg nincs rá szükség, addig nem is akarok tenni ez ellen. Összefoglalva a párkapcsolati témát, szerintem sokat tanultam az alatt a 3 hónap alatt, amit Vele töltöttem, de arra jutottam, és még mindig azon a

véleményen vagyok, hogy egyelőre nincs kedvem partnerhez. A kapcsolat sok erőfeszítést igényel, és amíg nem találok olyan embert, akire ezt megéri rászáni, addig inkább nem akasztok magamra energiavámpírokat. Sokkal jobban szeretnék a tanulmányaimra koncentrálni, ugyanis azok vezetnek el a célhoz, amit később még sokáig fogok taglalni.

Persze, szükségem van a tudásra, hogy elérjem, amit akarok, de nem ez a legfontosabb dolog, ami miatt ennyire szorgalmasan és lelkesen szívom magamba az információkat. A tanulás öröme azon dolgok közé tartozik, ami miatt nem akarom elhagyni ezt a világot. Jelenleg itt állok (nem szó szerint) a fakultációválasztás előtt, és egy darabig fogalmam sem volt arról, hogy mit szeretnék tanulni. Ugyanis ha rajtam múlna, akkor mindent egyszerre. Na jó, főként az irodalom, a nyelvek és a biológia láncolt magához, és ezzel talán nem is lett volna probléma, ha a biosz és a magyar nem lennének egy sávban. Most lehet, hogy el kellene magyaráznom, hogy mit is jelent ez a sávos dolog, de az a helyzet, hogy magam sem tudom pontosan, én csak a tanáraink és a szüleim által megtudtam, hogy nem választhatom a magyar és a biológiát egyszerre fakultációnak. Ez pedig nagyon rossz hírt jelentett, és jelent még mindig számomra, de amikor elkezdtem a gimnáziumot, és kezdtem kicsit érettebben gondolkodni, már akkor tudtam, hogy az írói ambícióim, a könyvek imádata és a biológia iránti szeretetem nem fér össze. Választanom kellett. Képes voltam napokig szenvedni, agyalni, hogy hogyan illeszthetném össze ezt a két dolgot: az irodalmat és a biológiát. Persze, nem törődtem bele rögtön az elején, hogy választanom kell; megpróbáltam egy harmadik utat keresni, ahogy azt általában szoktam. Mi lenne, ha megbeszelném a tanárokkal, hogy mégis mehessek magyar-bioszra, hogy faktnak az angol-magyart választom, és magamtól megtanulom a bioszt... és ezek voltak a reális elképzelések, a többi már csak saját magam megnyugtatóra kitalált bolondság. Viszont az, hogy milyen fakultációt választok, az elég nagy kihatással lesz a jövőmre, és ezt a tanárok is gyakran éreztetik velünk, hol nevelő, hol fenyegető szándékkal. Én is tisztában vagyok ezzel, ezért az elmúlt időszakban naponta játszottam le a fejemben, mi történhet velem, ha a bioszt, és ha a magyart választom. A biológiai verzió kezdete nagyjából egyetlen dologból állt: tanulás. Nem csak én szerintem, de a tanáraink szerint is elképesztő sokat kell tanulni, ha valaki a bioszt választja, és itt nem feltétlenül a faktra céloztak. Egyértelmű, hogy ha bioszfakra mennék, akkor vagy orvosnak, vagy biológusnak tanulnék tovább az egyetemen. Ezek az elképzelések rettentően csábítóak, ugyanis a tanulással jól kijövök, sőt, egyenesen imádom, a biológia iránti vonzalmam pedig szintén azt szajkózza, hogy válasszam őt. Viszont itt van mellette a magyar, az irodalom és a nyelv. Általános iskolában nagyon jó tanárom volt, eszméletlenül hálás vagyok neki, amiért ilyen jól tanított, ellenben a gimnáziumi magyartanárral van némi kivétlen, őt nem kedvelem túlzottan. Viszont az irodalom iránti rajongásom ennek ellenére se múlt el. Azt viszont eldöntöttem magamban még kilencedikben, hogy amennyiben a magyart választom, mindenképpen tanulni fogok az angol és a német mellett még egy idegen nyelvet, ami jelen állás szerint az olasz lesz. Ha a magyart választom.

Ugyanis még van időm, mielőtt meg kellene hoznom ezt a döntést, ezáltal úgy érzem, hogy a jövőm kilátástalan, de közben mégse az. Elvégre van egy célom, ami már jó régóta hajt engem. Ez a cél pedig az, hogy a halálom után is emlékezzenek rám. Még számomra is furcsának hangzik, pedig halál komolyan gondolom. Még 2022-ben kezdtem el naplózni, és attól kezdve az ok, amiért leírok mindent, az, hogy miután eltűntem a világból, elolvassák a hozzátartozóim,

a barátaim, és esetleg azok, akiket érdekel. Ohh, igen, már ha érdekelni fog valakit. Bár én nagyon remélem, hogy igenis fog, ugyanis ismert ember akarok lenni. És hogy mi által szeretném, hogy megismerjenek az emberek? Az írásaim által. Ez ugyanis az egyetlen dolog, amiben úgy érzem, hogy otthon vagyok, és viszonylag jól csinálom. Érvelés, egy-egy gondolatmenet kifejtése, ötletek és történetek, ezeket mind képes vagyok papírra vetni különösebb nehézség nélkül. Mindig meglepődök, valahányszor ötöt kapok az esszémre töriből, pedig alig tanultam rá. Erre, mondjuk, pont nem vagyok büszke, de azért mégis jelent valamit szerintem. És ha én ismert lennék esetleg huszonéves koromban, akkor nem azért leszek, mert éppen valami botrányhoz van közöm, hanem mert bestseller lett a könyvem, vagy valamiféle irodalmi pályázatot nyertem. A kiadott könyveim által pedig az emberek megismerhetnék, mit gondolok erről és arról a problémáról, eseményről, ezzel őket is gondolkodásra készíteném, és ha többen is elkezdenének gondolkodni, akkor akár a felvetett problémára is megpróbálhatnánk közösen megoldást keresni. Bár tisztában vagyok vele, hogy a következő nemzedékek mind bukásra vannak ítélve, az én korosztályom szintűgy, csakúgy mint az azelőttiek és így tovább, azért szeretnék arra törekedni, hogy a pokol mégse legyen annyira fájdalmas. Mindenki azt mondja nekem, hogy „Ne legyél tanár!”, van, aki meg sem indokolja, miért, de én tisztában vagyok vele, mit jelent tanárnak lenni. Felnevelni a következő generációt és a jobb útra terelni őket. Ezért lennék szívesen tanár. Apám gyakran mondja, hogy lehetnék kutató vagy orvos, mert azzal rengeteg pénzt kaszálhatnak. Valóban, a jó anyagi háttér nem árthat, de ha kutató lennék, akkor nem azért válnék azzá, hanem mert érdekel és szeretek tanulni. A verseim mind azt szajkózzák, hogy ne foglalkozzak mással, csakis az írással. És ha teljesen őszinte vagyok magammal, akkor legszívesebben csakis ezzel foglalkoznák. Viszont tisztában vagyok vele, hogy nekem biztosan nem lenne elég, és még többre vágnék, még többet akarnék tanulni. Ráadásul dolgozni is akarok, ahhoz pedig kell képesítés. És a gondolatmenetemben, amelyben a jövőmet terveztem, itt akadok mindig el, ugyanis ötletem sincsen, mit szeretnék dolgozni. Nyilván vannak halovány elképzeléseim, de úgy érzem, az nem elég. Szívesen lennék oktató vagy újságíró, de nekem azt mondják a felnőttek, hogy azzal semmire se megyek. És itt jön képbe, hogy akkor mi lenne, ha a biológiával foglalkoznák? Ez ilyen ördögi kör, ahol mindig visszatérek oda, hogy a másik tárgyat kellene inkább tanulnom. Valahányszor ezeket megforgatom a fejemben, oda lyukadok ki, hogy inkább elterelem a figyelmemet, aztán rájövök, hogy ez se jó megoldás, ugyanis közben még iskolába járok! Tehát tanulni kell, de nem tudok magyart vagy bioszt tanulni büntudat nélkül. Ezért amikor biológiára készülök, akkor elhítem magammal, hogy ha nagy leszek, biológus leszek, ha pedig magyart, akkor azt gondolom, hogy magyartanár leszek. Probléma megoldva! Illetve nincs megoldva, mert még mindig nem tudom, mit akarok tanulni!!! Ezek a gondolatok játszódnak le nap, mint nap az elmémben. Az egyetlen dolog, ami tartja bennem a lelket és nem hagyja, hogy összeomoljak a döntés súlya alatt, az a „végcélo”, ami, mint ahogy már említettem, az írásaim által ismertté válni. Remélem, még van hátra az életemből elég sok év, de én azért már elterveztem, hogy hol szeretnék nyugodni. Elhamvasztva, egy szomorúfűz alatt. Ezt pedig azért találtam ki ilyen korán, egyrészt mert lehet, hogy nincs is korán, másrészt mert a célom a halál. Tudom, hogy ha én meghalok, akkor elvégeztem azt, amit el kellett. Azt gondolom, hogy minden ember a születése óta haldoklik, és amikor meghal, akkor ér véget ez a folyamat, és elkezdődik egy új. Így tekintek a halálra, ezáltal pedig nem is igazán félek tőle. Lehet, hogy

holnap már halott leszek, és ez, amit írok, sose fog napvilágot látni, de az is lehet, hogy nyolcvanévesen vissz el az öregkor, és egy olyan életet tudhatok magam mögött, amire büszkeséggel tekintnék vissza. És emlékeznenék rám... Ez minden vágyam! De ahhoz, hogy én belevéssem a nevem a történelembe, véghez kell vinnem valami nagyot, ami reményeim szerint egy könyv megírása lesz, ami sok emberhez eljut majd, és sok embert motivál majd.

Mindig annyira elhivatottnak és nagyravágyónak érzem magam, amikor a halálomra gondolok, hogy szerintem kijelenthetem: ahogy a céлом, úgy a motivációm is lényegében a halál. Bár ez egy fiatal szájából elég furcsán hangzik, ezt már több ismerősöm is említette, amikor erről beszéltem nekik. Nem is tudom, mit mondjak erről. Mindenkinek van egy sajátos gondolkodásmódja, szóval szerintem minden normálisnak tekinthető, ahogy a céлом és a motivációm is.

Az írásom végére érek hamarosan, szóval következzenek egy rövid befejezés. Úgy gondolom, elég sok mindent volt már alkalmam megtapasztalni, de tudom, hogy ez még korántsem minden. Reményekkel teli sétálok ezen az úton, amit életnek hívnak, és remélem, hogy sikerül befejeznem az egyetemet, hogy megírom az összes regényt, aminek kidolgoztam a történetét, hogy megtalálom azt, akivel összekötöm az életemet.

Minden esetben ember akarok maradni, és teljes erőbedobással fogok küzdeni a problémákkal, amiket az élet elém vet. Legyen az emberi kapcsolat, anyagi probléma vagy mentális betegség, a végén mindig én fogok győzedelmeskedni, még ha ez a halálomat jelenti is!